

Sygn. akt V KK 390/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **R.J.**,
skazanego z art. 278 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 sierpnia 2019 r.
z urzędu – w przedmiocie wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku
Sądu Rejonowego we W.
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

**wstrzymać wykonanie prawomocnego wyroku Sądu
Rejonowego we W. z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn.
akt II K [...].**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K [...] Sąd Rejonowy we W. skazał R.J. za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten wydany na posiedzeniu w trybie art. 343 § 6 k.p.k. nie został przez żadną ze stron zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 25 kwietnia 2016 r.

W dniu 24 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od tego wyroku Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, który zaskarżył go w całości na korzyść R.J. i zarzucił mu rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 113 k.p.k. polegającą na niepodpisaniu wyroku przez sędziego, który wydał orzeczenie w składzie jednoosobowym, co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. i wniósł o

uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu we W. do ponownego rozpoznania.

W zaistniałej sytuacji procesowej z urzędu Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany będzie odbywał karę, pomimo, że charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, którą ją orzeczono na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Zaskarżony kasacją wyrok Sądu Rejonowego rzeczywiście nie został przez sędziego członka składu orzekającego, który go wydał, podpisany i przez to wysoce prawdopodobnym jest, iż jest dotknięty bezwzględным uchybieniem wskazanym w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k., którego stwierdzenie skutkuje koniecznością uchylenia takiego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Stąd też należało – tym samym - wstrzymać wykonanie zaskarżonego w niniejszym

postępowaniu wyroku. Zaistniały bowiem wystarczające podstawy do zastosowania owej szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Nie przesądzając oczywiście ostatecznie sposobu ostatecznej merytorycznej oceny zasadności kasacji – uznać bowiem wypada, iż prawdopodobieństwo jej uwzględnienia jest na tyle wysokie, iż stanowi to wystarczającą, samoistną podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.